

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2149/2017
13.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Ул. ... бр. ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милена Игњатовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3154/16 од 17.03.2017. године, у седници одржаној 13.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3154/16 од 17.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 455/16 од 21.06.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог бр. ... од 07.10.2008. године о отказу уговора о раду тужиоцу. Ставом другим изреке утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на послове и радне задатке које је обављао према међусобно закљученом уговору о раду од 22.01.2007. године и анексу бр. 1 од 11.08.2008. године са описом послова радног места како је тај опис гласио закључно са закљученим описаним анексом бр. 1 или да се наложи туженом распоређивање на радно место и са описом послова који одговарају његовој стручној спреми, квалификацијама и његовом здравственом стању. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене и мање исплаћене зараде за период од 08.10.2008. године до 28.02.2011. године исплати 211.245,00 динара у месечним износима са законском затезном каматом како је ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу упише радни стаж у радну књижицу за период од престанка радног односа до враћања на рад. Ставом петим изреке обавезан је тужени да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање -

Филијала Београд у износу од 64.691,64 динара, доприносе за здравствено осигурање надлежном Републичком заводу за здравствено осигурање – Филијала Београд у износу од 36.168,51 динар и доприносе за осигурање за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање – Филијала за град Београд у износу од 4.410,79 динара. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове од 132.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3154/16 од 17.03.2017. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док се на друге повреде парничног поступка које представљају дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП ревизијом одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време. Према уговору о раду од 22.02.2007. године обављао је послове ВВ, а према анексу бр. 1 од 11.08.2008. године обављао је послове ГГ. Тужени је тужиоцу доставио понуду бр. ... од 23.09.2008. године за закључење анекса бр. 2 уговора о раду ради премештаја на послове ГГ са описом ових послова другачијим од описа који је дат уз понуду за закључење анекса бр. 1 од 11.08.2008. године, иако су послови истог назива и исте шифре (...). Тужилац је обавестио туженог да због здравственог стања не може да закључи понуђени анекс бр. 2 уговора о раду, па га је тужени 25.09.2008. године упутио у Дом здравља „...“ у ..., ради оцене радне способности. Према извештају Дома здравља „...“ од 26.09.2008. године о лекарском прегледу тужиоца, тужилац није способан за рад као ГГ, за послове који захтевају дуже стајање и послове за које је предвиђена норма као и рад у буци. Тужилац није потписао понуђени анекс бр. 2 уговора о раду, због чега му је тужени спорним решењем од 07.10.2008. године отказао уговор о раду, на основу члана 179. тачка 7. Закона о раду. У поступку инспекцијског надзора, решењем инспектора рада тужилац је враћен на рад код туженог, па је 15.05.2009. године закључио са туженим анекс уговора о раду за обављање послова ДД. На основу налаза судског вештака финансијске струке ЂЂ утврђена је изгубљена зарада тужиоца за период од 08.10.2008. године до 28.02.2011. године у висини минималне зараде, која износи укупно 211.245,00 динара.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. тачка 7. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05) у вези са чланом 171. став 1. тачка 1. истог закона, када су поништили спорно решење од 08.10.2008. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду.

Одредбом члана 179. тачка 7. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1-4. овог закона.

Чланом 171. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да понуди анекс уговора о раду ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада.

Чланом 81. став 2. Закона о раду прописано је да запослени са здравственим сметњама, утврђеним од стране надлежног здравственог органа у складу са законом, не може да обавља послове који би изазвали погоршање његовог здравственог стања или последице опасне по његову околину.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, правилна је оцена нижестепених судова да је тужилац оправдано одбио закључење анекса 2 уговора о раду, зато што послови ГГ са описом који је дат уз понуду од 23.09.2008. године, нису одговарајући послови за тужиоца с обзиром на његово здравствено стање. Наиме, тужилац је према закљученом анексу 1 уговора о раду већ обављао послове ГГ, када му је тужени доставио нову понуду од 23.09.2008. године за исте послове, али са другачијим описом, па је на његово указивање да не може да их обавља, тужени одлучио да га упуту у здравствену установу на оцену радне способности, што је тужилац прихватио. Међутим, не чекајући извештај здравствене установе (Дом здравља „...“), тужени је 08.10.2008. године отказао уговор о раду тужиоцу због одбијања закључења анекса 2, иако је већ знао да тужилац има болести које га не чине потпуно неспособним за рад већ га ограничавају у неким пословима, јер је то наведено у решењу Републичког фонда ПИО од 25.07.2005. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на инвалидску пензију, али је у решењу дата напомена послодавцу да код осигураника (тужиоца) постоји ограничење на радном месту и да му се не саветује рад на пословима који захтевају дуже стајање и ходање, као и дизање и ношење терета тежих од 10 кг у једном захвату. Извештајем Дома здравља „...“ од 26.09.2008. године потврђено је да тужилац нема пуну радну способност и изричито наведено да „није способан за рад као ГГ“ због чега послови из понуде од 23.09.2008. године са описом датим уз ту понуду, нису били одговарајући за тужиоца, односно понуђени премештај није задовољио услов другог одговарајућег посла у смислу члана 171. став 1. тачка 1. Закона о раду. Како је тужилац из оправданих разлога одбио закључивање анекса 2 уговора о раду, то није образован отказни разлог из члана 179. тачка 7. Закона о раду па је спорно решење од 08.10.2008. године правилно поништено као незаконито.

Ревизијским наводима се указује на погрешну примену материјалног права, јер су нижестепени судови занемарили околност да је тужилац примио понуду на коју се није изјаснио у року од осам дана, што је створило правни основ за доношење спорног решења у складу са Законом о раду, које је предмет тужбеног захтева, а не уговор о раду (анекс) код кога не постоји ниједан елемент који би га чинио ништавим, а осим тога, понуда од 23.09.2008. године је дата управо да би се поштовало решење инвалидске комисије од 25.07.2005. године, зато што је те послове половину радног времена тужилац могао да обавља седећи.

Врховни касациони суд ревизијске наводе оцењује неоснованим, зато што правилна примена одредбе члана 179. тачка 7. у вези са чланом 171. став 1. тачка 1. Закона о раду, подразумева да запослени који не прихвати анекс уговора о раду има право да у спору поводом поништаја одлуке о отказу уговора о раду (која је донета због одбијања закључења анекса) оспорава законитост понуђених (измењених) услова рада. У конкретном случају анекс 2 уговора о раду није закључен, јер га тужилац није потписао (непостојећи анекс уговора о раду не може бити предмет тужбеног захтева за утврђење ништавости или за поништај), што значи да је одбио закључење анекса, међутим, та околност сама за себе није довољна за закључак да је законито решење о отказу уговора о раду због одбијања закључења анекса, већ је за оцену законитости решења релевантно и да ли је одбијање било оправдано или не. Такође, неосновано је указивање туженог да су понуђени послови били одговарајући за тужиоца према решењу инвалидске комисије од 25.07.2005. године, зато што то у поступку није доказано.

Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужени је у обавези, на основу члана 191. став 1. и 2. Закона о раду, да тужиоца врати на рад, накнади му штету у виду изгубљене зараде и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић